

поезији давали, и чему су временомъ ритмусъ необходимо нужди за дати јој чрезъ то највиши степенъ живости и угледности, врѣ методично-музикална отношения незаустанно на уво и срѣце дѣйствую. У римскимъ стихотворенияма узбуђуе се внимание само чрезъ то, што се смисао надъ тоновима узвисуе, кои неблагогласие и нескладностъ ова сакрива и непримѣтнима чини: само нетреба да у судену о добротѣ славянскогъ Хекзаметра и Пентаметра за правило узмемо ново европейске н. п. талијански, *L' armi e (l' uomo) io canto il (qual da) sponde di (Troja*; или француски: „*L' homme et les (armes je) chante, le (quel des) rives Troy) ennies*“; или немачки, у у комъ никакве позиціе ни складности нема: врѣ овде показуе намъ се онъ сасвимъ у својој старој пуности и величеству, у началномъ, епитета забациуюћемъ складномъ полету и благогласију, будући е онъ овде изъ точногъ опредѣленія количества слогова, изъ непокретне и несвоєвольне прецизије стопа, изъ слободногъ удаляванія живоописуюћи прилагателни одъ њиови существителни сложенъ и састављенъ. По гдиби немачки, да и сами Фоссови хекзаметеръ морамо двапутъ трипутъ прочитати и шкандирати, докъ при климатуюћемъ количеству корену непринадежећи слогова, при слабой смѣси трохеа, шподеа и дактилла напоследку едѣ за хексаметеръ нужени шестъ стопа нађемо. Читаймо Ческе